

Ποτέ δεν πρέπει να απορρίπτουμε πρόσωπα ...

του π. Αντωνίου Χρήστου

Αγαπητοί Αναγνώστες, καλώς ήρθατε σε ένα ακόμη άρθρο της στήλης μας. Σήμερα θα ασχοληθούμε με κάτι λεπτό αλλά κατά την γνώμη μας πολύ σημαντικό θέμα το οποίο το βρίσκουμε στη πράξη σχεδόν καθημερινά. Ας ξεκινήσουμε...

Εκκλησιαστικά το ανθρώπινο πρόσωπο είναι πλασμένο ως γνωστόν κατ' εικόνα (ελεύθερη βούληση) και καθ' ομοίωσιν (η προοπτική της αγιότητας, να γίνουμε Θεοί κατά χάριν) Θεού. Με αυτή την οντολογική προδιαγραφή του ανθρώπου αντιλαμβανόμαστε τόσο το ανεπανάληπτο του ανθρωπίνου προσώπου, όσο και την «ιερότητά» του, την οποία αξίζει εκ μερος μας σε όλους, ανεξαρτήτως φυλής, χρώματος, καταγωγής, πίστης, ιδεολογικών-πολιτικών επιλογών, τον σεβασμό όλων μας.

Ο Χριστός πάνω στο Σταυρό έχυσε το αίμα Του για όλη την ανθρωπότητα γενικά και για τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, άσχετα αν ο κάθε ένας από εμάς το δέχεται και το αποδέχεται, το πιστεύει και δεν το πιστεύει, το θέλει και δεν το θέλει, είναι στην προσωπική του ευθύνη αν την αντικειμενική σωτηρία, γίνει και υποκειμενική σωτηρία. Ο κάθε άνθρωπος που

έρχεται στο κόσμο είναι «εν δυνάμει» μέλος της Εκκλησίας και στο χέρι του είναι (αν άκουσε βέβαια για τον Χριστό και την αλήθεια) να ενταχθεί η όχι στη «Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία» που είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία ως ασφαλή και μοναδικό δρόμο σωτηρίας.

Κανείς άνθρωπος που έρχεται στον κόσμο δεν είναι αναμάρτητος και κυρίως αλάνθαστος. Το μόνο που διαφέρει είναι ο βαθμός, άλλοι αμαρτάνουν και λανθάνουν λιγότερο και άλλοι περισσότερο, κανείς δεν μπορεί να σταθεί μπροστά στο Χριστό χωρίς «να τον ελέγχει ο χιτώνας ...» χωρίς να «τρέμει την φοβερή ημέρα της Κρίσεως...» με την έννοια ότι ακόμη και οι Άγιοι εν ζωή, λόγω της μεγάλης ταπείνωσης και των λεπτών κριτηρίων πάντα θεωρούσαν και θεωρούν τους εαυτός τους ως πρώτους των αμαρτωλών και ως αυτούς που δεν αξίζουν τον παράδεισο...! Μόνο η Εκκλησία στο σύνολό της, «εν συνόδω» είναι αλάνθαστη, ακόμη και η Σύνοδος τοπικών Εκκλησιών μπορούν να σφάλουν! Αντιλαμβάνεσθε λοιπόν την τραγικότητα της παπικής Εκκλησίας όταν Επίσκοπος Ρώμης, διεκδίκησε για τον εαυτό του το Πρωτείο και την «αυθεντία», ότι από «Καθέδρας» είναι αλάνθαστος και μπορεί να αποφαινεται χωρίς την συνοδικότητα και την συγκατάθεση των άλλων 4 τότε Θρόνων (Κωνσταντινουπόλεως, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων). Όπως εύστοχα έχει ειπωθεί : «Το μεγαλύτερο λάθος ήταν ότι κάποιος δήλωσε αλάνθαστος...»!

Τα λάθη λοιπόν και οι ατέλειες είναι δεδομένες και μπροστά μας συνεχώς, μόνο η Θεία Χάρις είναι αυτή, ο Θεϊκός παράγοντας που μπορεί να μας χαριτώσει. Ακόμη σχετικά όταν τελείται το μυστήριο της Ιερωσύνης την μεγάλη αλήθεια : «Η Θεία Χάρις, ή πάντοτε τὰ άσθενή θεραπεύουσα καὶ τὰ έλλείποντα άναπληροῦσα....» μόνο με αυτή την συγκατάβαση Του Θεού μπορούμε να ελπίζουμε και να πορευόμαστε.

Με βάση τα παραπάνω, ερχόμαστε στο κύριο θέμα μας, που αποτελεί κατά τη γνώμη μας μια τραγικότητα, που συναντάμε στη πράξη παντού, ακόμη δυστυχώς και μέσα στην Εκκλησία, όχι βέβαια κάθε αυτό από αυτήν ως θεανθρώπινο, αλλά από μέλη της που παρεκτρέπονται και την δυσφημίζουν. Η Εκκλησία έχουμε πει και άλλες φορές : «Αγαπά τους αιρετικούς και τους αμαρτωλούς, απεχθάνεται όμως την αίρεση και την αμαρτία»! Αυτές οι δύο βασικές διακρίσεις είναι σημαντικό να τις κατανοήσουμε και

να τις έχουμε υπόψη μας πριν ενεργήσουμε στη ζωή μας εναντίον οποιοδήποτε ανθρώπου και για οποιοδήποτε λόγο.

Μπορεί κάποιος άνθρωπος να είναι σε πλάνη, να μην είναι καν στην Ορθόδοξη πίστη αλλά να πιστεύει σε είδωλα ή σε ψεύτικους Θεούς. Μπορεί κάποιος να έχει μεν σωστή πίστη, αλλά προσωπικά να βρίσκεται σε πνευματική πτώση, να έχει κάποιο σοβαρό ελάττωμα ή ιδιορρυθμία, ποτέ όμως δεν απορρίπτουμε το ανθρώπινο πρόσωπο, αλλά μόνο την συμπεριφορά του με σκοπό πάντα την διόρθωσή του και με σεβασμό στην ελευθερία του. Εδώ μπαίνουμε στο γνωστό μας «Μή κρίνετε, ίνα μη κριθήτε.» (Ματθ. 7,1) γιατί η κρίση είναι μόνο του Χριστού και εμείς πρέπει να προσέχουμε την κατάκριση για πρόσωπα ακόμη και αν μας έδωσαν αφορμή. Ότι πούμε (αν πούμε και σιωπήσουμε που θα ήταν το καλύτερο κατά την γνώμη μας) έχει να κάνει με τις πράξεις ή τα λόγια του προσώπου ή των προσώπων και μόνο και αυτό για να διορθωθούν και για να μην επηρεαστούμε αρνητικά και εμείς.

Ας θυμηθούμε και τον ίδιο τον Κύριο (κατά Ιωάννη 2,14-16) που όταν είδε τον Ναό των Ιεροσολύμων «τον Οίκο του Πατέρα Του» να έχει γίνει «Οίκος εμπορίου» δεν τα έβαλε με τους ανθρώπους που κάνανε αυτές τις πράξεις, αναποδογύρισε όμως τους πάγκους με τα «εμπορεύματα» για σταματήσει αυτή η ασέβεια και να μη βεβηλώνεται άλλο ο Ναός. Ακόμη και στους τρομερούς ελέγχους έναντι των Γραμματέων και των Φαρισαίων, ήταν όχι για τα πρόσωπά, αλλά για τις φαρισαϊκές τους πράξεις που επηρέαζαν και παρέσερναν και άλλους στην απώλεια! Στην ίδια γραμμή και οι Απόστολοι, οι Πατέρες της Εκκλησίας και γενικότερα όλοι οι Άγιοι.

Αν όλοι αυτοί έχουν αυτά τα λεπτά κριτήρια και την απαραίτητη διάκριση, πως τολμούμε εμείς να μη παραδειγματιζόμαστε και «να καίμε μαζί με τα ξερά και τα χλωρά»; Γιατί απορρίπτουμε ανθρώπινα πρόσωπα, τους βάζουμε ταμπέλες, αποδίδουμε χαρακτηρισμούς που πληγώνουν, και ελέγχουμε χωρίς να έχουμε κάνει πρώτα εμείς την αυτοκριτική μας; Ποιοί είμαστε εμείς να στήνουμε λαϊκά δικαστήρια και να γιουχάρουμε ακόμη και εγκληματίες; Δεν σκεφτόμαστε ότι και εμείς μπορεί να είμαστε κάποτε στη θέση τους ή τουλάχιστον ότι κάποια μάνα, πατέρας, αδέρφια και παιδιά μπορεί να πονούν και να υποφέρουν για εκείνον; Η συγχωρητικότητα όπως ο Πατέρας στον άσωτο υιό, είναι η καλύτερη απάντηση για την αγάπη,

ανατρέπει την δικαιοσύνη (δεν μένει στο μου έκανες σου έκανα κτλ) αλλά είναι η αγκαλιά ακόμη και αν μας πληγώνει ακόμη και αν μας θανατώνει. Αυτό έκαναν οι μάρτυρες κατά το μαρτύριό τους και γι αυτό συγκλονίζοταν οι δήμιό τους και γενικότερα όσοι παρακολουθούσαν αυτές τις φοβερές στιγμές όπου όχι μόνο δεν τους έβριζαν αλλά τους ευλογούσαν.

Κλείνοντας το άρθρο μας και με βάση την εμπειρία μου στον εκκλησιαστικό χώρο, κάποιοι με πρόφαση την διατήρηση της αλήθειας, του δόγματος και του Εκκλησιαστικού ήθους στοχοποιούν συνεχώς ανθρώπινα πρόσωπα, πετάνε μομφές εναντίον τους ή κατά των έργων ή των συγγραμμάτων τους. Μπορεί να έχουν δίκιο ως προς το περιεχόμενο ο τρόπος όμως είναι κατά τη γνώμη μας λανθασμένος, άκομψος και μη τουλάχιστον ευγενικός. Μέσω των εντύπων τους, των λόγων τους χωρίζουν συνέχεια σε «εμείς» και «εσείς», θέλουν να βγάλουν τον ευατό τους ή τους “δικούς τους” στο απυρόβλητο και όλους τους άλλους να τους βγάλουν προβληματικούς και αιρετικούς. Όπως ένα φρούτο αν έχει ωριμάσει ή έχει κτυπηθεί αφαιρούμε το προβληματικό κομμάτι αλλά μπορούμε να φάμε το υπόλοιπο έτσι και εδώ δεν πρέπει να τα απορρίπτουμε όλα, αλλά μόνο αυτά που όντως είναι (και όχι ότι πιστεύουμε ότι είναι-υπάρχει θεμελιώδης διαφορά) λανθασμένα δογματικά. Κανείς δεν περισσεύει, εκτός αν τους επισημαίνονται επίσημα από την Εκκλησία και αυτοί αντί να μετανιώνουν μένουν στην αμετανοησία...! Γενικότερα ας σταματήσουμε «το κυνήγι “των Μαγισσών”» μας εκθέτει όλους...! Αμήν!

*Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.